

Lezing

DE VROUW

Hengelo, 9 februari 1983

Zohra Noach

Lezing door Zohra Noach: Hengelo, 9 februari 1983

DE VROUW

Goedenavond dames en heren.

Wat ik u hier ga vertellen is niet iets van mij zozeer, maar is iets wat in u allen leeft, en ik hoop zo dat u toestaat dat dit aangeraakt zal worden door hetgeen ik zal zeggen. U heeft in de liederen die zojuist zijn gezongen, kunnen horen hoe vervreemd zowel de man als de vrouw is van het eigen zelf. En hoe in deze communicatie - stoornis zij met elkaar deze vervreemding eeuwenlang hebben beleefd.

En dat nu in deze nieuwe tijd die gaat komen, het begrip begint door te dringen, dat er een eind gemaakt moet worden aan deze oude communicatie - stoornis. En dat de man in zijn eigen zelf zijn vrouwelijk aspect en anima moet kunnen terugvinden. En dat de vrouw in haarzelf haar mannelijk aspect, haar animus moet kunnen herkennen. En dat zij samen deze wereld uitmaken, en dat zij samen deze animus en anima, de mensheid vormen van deze planeet, deze geteisterde planeet. En dat er nooit en te nimmer vrede zal kunnen zijn op deze aarde, wanneer er tussen man en vrouw niet het ware respect, de allergrootste eerbied, de gelijkgerechtigdheid en de gelijkwaardigheid de basis vormen.

De gelijkgerechtigdheid, de gelijkwaardigheid, daar hebben wij vrouwen de laatste honderd jaar voor gestreden en nog is het niet klaar, en nog wordt de vrouw niet gezien op die plaats waar zij hoort. En dat is niet alleen de keuken, en dat is niet alleen het echtelijk bed. Het is naast de man, strijdend, werkend, levend voor een betere wereld. Levend, werkend en strijdend. Om van deze wereld een werkelijke leefbare wereld te maken. In de voorbije eeuwen heeft de vrouw aanleiding gegeven, haar man uitgelokt tot haar ondergeschikte positie, haar zielloosheid, zoals de man dacht dat zij was, want de vrouw heeft haar hoger wezen, haar geestkracht niet genoeg in zichzelf herkend. Ze heeft niet genoeg eigen, zelfrespect gehad, begrip van wat zij is. De man vond dit gemakkelijk en kreeg op deze manier alleen - heerschappij, kon zijn begeerte naar macht en bezit gaan botvieren. En nu in het jaar 1983, nu zijn wij dan eindelijk tot het begrip gekomen, dat er zoveel is fout gegaan. Maar dit behoeft nog niet een wanhopig iets te zijn, want het kan nog veranderen. Wanneer het begrip wil doordringen, zowel in de man als in de vrouw, dat zij, beiden man en vrouw, ieder hun eigen taak, hun eigen plaats hebben in het heelal en zeker op deze aarde, in de maatschappij, in het leven wat wij leiden.

Vroeger was de plaats van de vrouw in de keuken, het huis, in het echtelijk bed, de kinderen barend. Dit is een zeer, zeer waardevolle plaats en een zeer grote taak die de vrouw eeuwen heeft vervuld. Zij is de behoedster, de beschermster van het leven, zij geleidt het leven, zij zorgt dat het jonge leven gevormd wordt, opdat hij of zij zijn/haar plaats kan innemen in de maatschappij.

Haar wijze van denken, haar uitstraling, haar zijn bepaalt hoe het gezin is, bepaalt hoe de jonge mens opgroeit, hoe de jonge mens zal zijn in deze maatschappij. Dit is een aspect, een zeer groot, waardevol aspect van de vrouw.

De vrouw heeft ontdekt dat ook zij geestkracht bezit, dat zij een intelligentie heeft, gelijk aan de man en dat zij de wil heeft om deze intelligentie, geestkracht zodanig te geleiden, dat de vrouw met deze geestkracht, met deze intelligentie, voortgestuwd door haar wil, vanuit haar vrouw zijn in de wereld, een zo grote plaats kan innemen. Groter dan tot nu toe, groter dan wat wij denken te bereiken met protestdemonstraties, met vechten, met agressie. En ik weet dat het nodig is geweest, want zo moest de mannenmaatschappij wakker worden, maar ik vraag u, besef dat nu de tijd is gekomen dat al deze agressie en al dit demonstreren en vechten tot iets anders herleid moet worden, tot bewustzijnsverruiming en begrip. En dat wanneer wij de man tegemoet komen met zijn eigen wapens, zijn wapens van begeerte naar macht en bezit, dat die man dan in ons vrouwen niet de vrouw kan zien, niet de vrouw kan herkennen.

Is nu niet de tijd dat wij anders gaan denken, gaan leven en daardoor anders gaan handelen? Is het nu niet de tijd dat wij ons vrouw zijn in godsnaam gaan gebruiken vanuit dit vrouw zijn?

Wat is vrouw zijn? Vrouw zijn heeft de energie van de maan, regulerend, beschermend, behoedend. Vrouwzijn, het vrouwelijk aspect correspondeert met de ziel, is het diepere gevoel. In de eeuwen die achter ons liggen, hebben wij vrouwen dit gevoel gedegenereerd tot emoties, tot het zwakke vrouwtje, dat met haar tranen, met haar zwakheid, haar plaats moet veroveren. Dat is degeneratie van een bepaalde energietrilling.

En wat heeft de man gedaan met zijn aspect, met zijn geestkracht? De man heeft deze geestkracht gedegenereerd tot begeerte, begeerte naar macht, begeerte naar bezit, begeerte tot zelfbevestiging. Hij, de koning der aarde, is niet al wat leeft het mijne? En als wij dan kijken naar die man en die vrouw, dan moeten wij toch erkennen, dat het niet goed is gegaan. Dat alles zo heeft moeten zijn om nu tot een bepaald begrip te kunnen komen, om nu wakker te kunnen worden.

Want wij zijn niet alleen man en vrouw, wij zijn ook mens, wij zijn mensheid. En wij moeten samenwerken, man en vrouw, vanuit zijn eigen zijn, gelijkberechtigd, maatschappelijk gelijk, intellectueel gelijk, wij hebben dezelfde intelligentie. Maar de wilskracht van de vrouw is in de vele eeuwen van onderdrukking en onderwerping zwakker geworden, totdat zij in 1800 deze wilskracht plotseling ging herontdekken, en als wapen ging gebruiken, om deze gelijkgerechtigdheid te kunnen verkrijgen. Maar hier sloop ook de degeneratie in van deze enorme grote geestelijke impuls. Dat is de begeerte naar macht en ook de vrouw heeft geleden onder deze begeerte naar macht. Want dit maakte dat haar zo juiste instelling om gelijkgerechtigdheid te verkrijgen van de mannenmaatschappij door de man als niet waardevol werd gezien, als belachelijk, als beneden zijn waardigheid. En ik moet zeggen dat iets hiervan waar is, want waarom moesten wij vrouwen deze mannenmaatschappij bevechten met zijn eigen wapens? Waarom hebben wij niet vanuit vrouw zijn, vanuit onze trots, dat wij vrouw zijn, vanuit de acceptatie dat wij vrouw zijn dan niet die mannenmaatschappij dit vrouw zijn kunnen brengen? En nu, heus werkelijk nu, is de tijd daarvoor aangebroken.

U zult vragen: wat bedoel je daar nu mee? Hoe moet je dat dan doen? Er zijn heel veel aspecten die hierin spelen. En ik kan niet zomaar in één zin een pasklaar antwoord geven.

Ik hoop dat er straks veel vragen zullen komen waar antwoorden op gegeven zullen worden. Deze antwoorden zullen komen van-uit de inspiratie van waaruit ik spreek, van waaruit de Open Lotus is ontstaan. Die inspiratie die mij noopt overal te spreken waar men naar mij wil luisteren. Die mij noopt de mensen wakker te schudden: mens bedenk wat je doet, wij staan aan de vooravond van vernietiging. En niet een totale vernietiging, doch wel een gedeeltelijke vernietiging en wij mensen, man en vrouw gelijkberechtigd, een onverbrekelijk paar, wij alleen kunnen deze vernietiging een halt toeroepen. En dat kunnen wij niet als wij elkaar bevechten. Verdeel en heers werd er vroeger gezegd door de grote strategen. En wat heerst er dan? Het kwaad heerst, de destructie, het negatieve. En hoe kunnen wij dat opheffen? Door tot een samengaan te komen, tot de werkelijke broederschap.

Ik denk dat ik nu even op de vrouwelijke teentjes sta, als ik zeg, de werkelijke broederschap, maar in het woord broederschap ligt besloten het woord Beth, de tweede letter van het alfabet, in het Hebreeuws huis. En de vrouw is het huis der mensheid. De vrouw, alleen de vrouw heeft die krachten die de mens kunnen vormen, die de mens kunnen geleiden, haar ontvankelijkheid, door haar maankracht zou ik het willen noemen.

In vroegere eeuwen heette dat bij de Egyptenaren Isis; Maria bij de Christenen. Deze energie, deze vrouwelijke energie is het ontvangende, is het offervardige, is het geweldloze, is de liefde, de bescherming, het behoeden van het leven. En dan bedoel ik niet dat wij als vrouwen zoete lieve vrouwtjes moeten zijn, vol zachtheid en charme. Dat mag wel, maar daar zullen wij de wereld niet mee redden. Waardoor wij misschien deze haat en agressie in deze wereld een halt kunnen toeroepen, is door de liefde. Dat is de ontvankelijkheid die vooral in de vrouw leeft. De ontvankelijkheid voor haar eigen inspiratie in zichzelf, voor haar eigen wezen, haar eigen hogere zelf. Man en vrouw, ieder mens heeft een hoger zelf.

Wat is een hoger zelf? Uw persoonlijkheid zoals u hier zit, zoals ik hier sta, is maar een aspect van de hele mens. In die mens bestaat een hoger zelf. In de Christelijke godsdienst wordt ons de heilige onsterfelijke ziel geleerd. Dit hogere zelf, eeuwen lang onderdrukt door begeerte, bij de man wederom naar macht en bezit, bij de vrouw op een andere manier ook naar macht en ook naar bezit. Maar op een andere wijze. Bij de man tot steeds meer agressie leidend, daardoor de vrouw onderwerpend en onderdrukkend. En eens moet het toch ophouden: dat eens is nu. Dat eens is niet over honderd jaar, dat eens is niet morgen, dat eens is nu, nu moet het ophouden. En in dit land waar zoveel destructie is, waar zoveel crises zijn, waar zoveel vervreemding is van de mens, van de jonge mens vooral met zichzelf, in dit land zouden wij met z'n allen, man en vrouw, vanuit dit heilig weten, dat wij, wij alleen deze aarde kunnen redden, de handen in elkaar moeten slaan en tot een algehele broederschap die ook een zusterschap is, moeten komen.

U zult u afvragen waarin wij vrouwen gefaald hebben, dat de man zover kon komen. Dat is omdat de vrouw hem dat heeft aangereikt, en het is niet leuk om dat van jezelf te horen. Hebben wij daar schuld aan? Ik denk dat je het niet moet zien als een schuld. Het is zo gegroeid in de loop der eeuwen door onbegrip, en waar geen begrip is, kan ook geen verandering komen. Wat hebben wij die man dan aangereikt? Wij hebben hem aangereikt, dat wij als vrouw afhankelijk zijn van zijn affectie, van zijn waardering, van zijn liefde; dat wij als vrouw afhankelijk zijn in onszelf van onze eigen emoties en projecties naar die man toe, waardoor hij macht kreeg over die vrouw. Omgekeerd is dat net zo, maar lang niet zo groot.

Ik denk dat de tijd nu is gekomen, dat de vrouw bewust met dit begrip gaat werken. In hoeverre sta ik als vrouw toe, dat die man mij beheerst en macht over mij heeft. En dat zit hem niet alleen in een maatschappij, dat zit hem niet alleen

in het werk, in dezelfde salariëring, dat zit hem vooral in het gewone dagelijkse leven. Die man, ik zeg dat nou die man, ik bedoel dat niet vijandig, maar die man moet weten dat die vrouw, die daar naast hem gaat, niet zijn onderhorige is, omdat zij afhankelijk is van zijn emoties, van zijn affectie. Maar dat die vrouw een eigen wezen is met geestelijke vrijheid, met zelfrespect, met eerbied en liefde voor het zelf. En ik weet dat hier vrouwen zitten, die veel geleden hebben, zoveel dat zij de man de rug toekeren. En ik zou willen zeggen tegen deze vrouwen: ga in jezelf na waarom je hebt toegestaan dat je zo moest lijden door deze man. Je hebt dat zelf gewild, je hebt niet zelf erkend wie je bent: een hoger wezen van goddelijke afkomst. Goddelijke aanwezigheid in ieder levend iets is juist, toch ook juist in de vrouw aanwezig.

En waarom onderkennen wij vrouwen dat dan niet en waarom stellen wij dat dan zomaar ter beschikking aan die man? En u zult denken dat ik hier een feministische rede houd, maar ditzelfde geldt natuurlijk voor de man, omdat de man minder afhankelijk is van zijn emoties. En dat is zijn kracht geworden, dat is zijn overheersing geworden. Hij was en is minder afhankelijk van zijn emoties. Dat brengt zijn structuur mee. Maar dat geeft hem daarom nog niet het recht om dan de emoties van de vrouw te vertrappen en niet te achten. Helaas is dus door de begeerte naar macht die in ieder mens aanwezig is, deze onderwerping gekomen en steeds groter geworden.

Wat moeten wij doen, wij vrouwen met onze vrouwenbewegingen, met ons vechten voor gelijkheid, voor gelijke rechten? Ik kan nu niet zo een pasklaar antwoord geven, maar ik denk dat wij daarin onze vrouwelijke onafhankelijkheid van die man moeten brengen. Dat wij niet moeten vechten en strijden vanuit een bitterheid, vanuit een miskennis, vanuit een gekwetstheid, want dat is voos, dat is niet sterk, daar prikken zij doorheen, daar wordt gewoon doorheen geprikt. Wat sterk is, is dat wij vechten voor onze gelijke rechten, waardig, vrouwelijk, vanuit die werkelijke onafhankelijkheid. Vanuit respect voor onszelf, voor onze eigen goddelijke kern. Voor ons eigen hogere wezen wat wij zijn. Dit zelfrespect, dit erkennen van het hogere wezen wat wij zelf zijn, zal ook voeren tot het erkennen van die goddelijkheid, van dat hogere wezen wat die man ook is. En dan kan er ook begrip komen en dan kan er samenwerking komen. En wanneer dit ook bij de man gaat doordringen en zo ook vice versa gaat werken, dan pas kan men ook spreken van mensheid, en van samenwerken en dan kunnen wij gezamenlijk werken aan een land als dit.

Wanneer wij niet willen dat hier kernwapens zijn, wanneer wij daar tegen protesteren, hoe kunnen wij dan zorgen dat onze stem als vrouw gehoord wordt?

Kunnen wij dat doen alleen met agressie? Met dezelfde wapens waar de man mee vecht? Nee, hij zal dat niet tellen. Wij vrouwen moeten vechten met andere wapens. Wij moeten vechten met het wapen dat wij overtuigd zijn, innerlijk, van onze goddelijkheid, van ons hoger wezen. En dat wij niet willen dat dit door het slijk gesleurd wordt, dat dit vernietigd wordt. En dat wij dit de man kunnen mededelen vanuit dit werkelijk vrouwelijk weten en wezen. Rome en Parijs zijn niet op één dag gebouwd. Het zal lang duren. Ik ben ervan overtuigd dat het niet zomaar kan, maar er moet een bepaalde verandering komen in ons vechten voor gelijkheid. Het moet op een andere manier, willen wij werkelijk, werkelijk doordringen in de ziel van die man. Die man heeft ook een ziel hoor. Dat werd wel eeuwen lang ontkend van de vrouw, maar ik ben ervan overtuigd dat de man ook een ziel heeft.

En wij moeten dus doordringen tot die ziel van die man. En hij zal dan op een dag ontdekken: hé ik heb toch ook een ziel. En wie raakt dat aan? Dat is de vrouw. En dan pas, dan komt er werkelijke herkenning.

Wij mensen samen, wij moeten zorgen dat er een eind komt aan oorlog en agressie en macht en begeerte. Als wij onze eigen huisman zodanig laten zien en laten voelen dat niet begeerte, dat niet macht, dat niet bezit het enige en voornaamste is dat telt voor ons. Zal dan die man niet gaan veranderen?

Het is een lange weg. Ik weet het en het kan nog wel honderd jaar duren. Ik hoop iets eerder, maar toch wanneer wij daar nu niet aan werken, dan is het er over honderd jaar ook niet. In de oude Griekse geschiedenis is een verhaal bekend dat mannen van een stad oorlog wilden voeren, die de vrouwen helemaal niet zagen zitten. Wat deden deze vrouwen? Ik vind het wel grappig. Zij gebruikten hun vrouwelijke wapens, waardoor de mannen daar toch anders over gingen denken en er niet zoveel zin meer in hadden. Ik laat het aan uw verbeelding over bij uzelf na te gaan wat dit mag zijn, want dat is ook macht. Dat is verkeerde macht. Dit soort macht is door de vrouwen in de eeuwen gebruikt. En wederom is haar vrouwelijkheid daardoor gedegenereerd. Dus ook dit is niet goed.

Nu zult u zich afvragen, waar wil je dan naar toe? Ik denk dat ik met u allen naar een gesprek toe wil, zo dadelijk na de pauze, waarin vragen en antwoorden komen en waar wij misschien tot een gezamenlijk begrip, misschien iets meer dan begrip kunnen komen. Ik denk dat we nu aan het eind van de lezing zijn gekomen, maar wees niet bang, absoluut niet aan het eind van deze avond. Want ik ben nog een heleboel van plan. Ik hoop u ook. We zullen even pauze houden en kom dan alsjeblieft met je vragen, want het roept nieuwe inspiratie op.

Vragen zijn als flitsen, zijn als energietrillingen. Hoe meer er komt, hoe meer er opengaat, het is de oproepende kracht. En die kan ontzettend groot zijn, dus geneer u niet en kom met uw vragen.

Dank u wel.

Vraag: Wat is de bedoeling van de splitsing, man - vrouw ?

Zohra: De bedoeling van de splitsing was, om door deze splitsing tot hernieuwde eenheid te kunnen geraken. Dat beide lijnen zich zouden ontwikkelen, onafhankelijk van elkaar, toch een eenheid vormend, terugkerend naar elkaar, zoals in de schepping bedoeld was.

Vraag: Houdt dat in dat de man zijn vrouwelijke kant moet ontwikkelen en de vrouw haar mannelijke kant?

Zohra: Dit houdt in dat de man onafhankelijk van de emoties, die een vrouw in hem opwekt, van zijn emotionele gebondenheid, zijn eigen vrouwelijk aspect, zijn ziel, zijn contact met zijn hoger ik in zichzelf, kan ontwikkelen. Dat de vrouw los van de man, onafhankelijk van haar gebondenheid aan haar eigen emoties ten opzichte van de man, haar geestkracht kan ontwikkelen. Zodanig, dat zij door deze geestkracht beziel kan worden en vanuit haar ziel, vanuit haar vrouwelijk aspect, deze geestkracht in de stof kan manifesteren.

Vraag: Een vraag die daarop aansluit is: zijn het hoger zelf van de man en van de vrouw ook van oorsprong gelijk?

Zohra: In de oorsprong is er geen man en vrouw, is geest. En zij werden gedeeld, ontbonden en gedeeld, opdat zij een totale eenheid zouden worden, verruimd met bewustzijn. Evoluerend, eeuw na eeuw, tot een steeds hoger bewustzijn. De mens is een gevallen engel, man en vrouw. En de engelen hadden geen besef van goed en kwaad. Zij waren onbewust. Zij moesten de gang der mensheid gaan, opdat zij tot een hoger bewustzijn konden komen, tot een groter kunnen manifesteren van het goddelijke zijn.

Vraag: Kun je er nader op ingaan hoe vrouwen vanuit hun onderdrukte positie zelfrespect kunnen ontwikkelen?

Zohra: Het loslaten van de gebondenheid aan de miskenning, aan het leed, het lijden van eeuwen lang, wat in het onderbewustzijn van de mensheid ligt besloten en in de vrouw in haar vrouw zijn in dit huidige leven in haar onderbewustzijn nog speelt. Om tot herziening, regulering, veredeling van haar persoonlijkheid te kunnen komen, moet zij bewust worden van dit lijden, daarom heeft de vrouw in het huidige leven, niet in ieder leven, meestal een bewustwording nodig van dat leed en die miskenning die zij in zich draagt. Dit is ook de reden dat men in het huidige leven juist die aspecten krijgt te doorworstelen, te transformeren die hiervan de basis zijn. Wat dus betekent dat de vrouw pas tot een werkelijk zelfrespect en eerbied van zichzelf kan komen, wanneer zij afstand doet van de bitterheid van die miskenning, van dit lijden, wanneer zij wil met haar intelligentie, vanuit haar begrip van haar hoger wezen, haar innerlijk zelf. Dan pas komt er vrede, rust in deze chaos, waardoor zij haar geestkracht beter kan ontwikkelen, niet meer gehinderd wordt door deze emotie van miskenning.

Vraag: Hoe ziet u in dit verband de ontwikkeling van de wil van de vrouw?

Zohra: De wil is eeuwenlang bij de vrouw gericht geweest op uiterlijkheden vanuit de angst gekwetst te worden. Zij werd gekwetst, zij was niet sterk genoeg ontwikkeld, want zij stuitte op verzet bij de man. Haar werd het recht ontzegd die wil te hebben. Nu in deze verlichte tijden kan de vrouw haar wil zodanig ontwikkelen dat zij niet meer is gericht op uiterlijkheden maar dat zij gericht wordt op haarzelf, op acceptatie van haar-zelf.

En op bereidheid om met die man, ondanks het leed wat zij heeft ondervonden, tot een eenheid te willen komen, in vrijheid van geest, met behoud van eigen identiteit en onafhankelijkheid, geestelijke onafhankelijkheid. Die uiteindelijk zal resulteren in materiële onafhankelijkheid.

Vraag: Wat bedoelt u met de vrouw projecteert haar liefde op de man?

Zohra: De vrouw heeft vanuit haar zijn, dat is het ontvangende, het dienende wat in de vrouw ligt besloten, deze geestelijke impuls gedegenereerd tot onderwerping aan. Zij projecteerde vanuit haar vrouwelijke zijn, haar ziel, haar verlangens naar liefde, naar geborgenheid, naar bescherming op die man.

Wanneer je vanuit jezelf je eigen verlangens, je eigen emoties projecteert naar de ander, dan leg je de ander iets op wat niet van hem of haar is. Dat is van jou, dat kun je niet aan de ander opleggen. Wanneer je niet je eigen verlangens, je eigen emoties projecteert op de ander, dus niet afhankelijk bent van je eigen emoties, van je eigen verlangens, dan ben je geestelijk vrij.

Maar daardoor schep je ruimte en vrijheid voor de ander. Of dat nou de man of de vrouw is. Daardoor schep je voor die ander een zodanige vrijheid, dat hij daarin zichzelf kan zijn.

Vraag: Ligt er in die samenbundeling van vrouwen een speciale kracht die gebruikt kan worden ?

Zohra: Deze vrouwelijke kracht kan, wanneer zij gebundeld wordt, de wereld veranderen. Maar zij moet zich niet tegen de man richten, maar op de man richten, door de liefde en het begrip en de eenheid van die goddelijke aanwezigheid in alles wat leeft. Wanneer de vrouw die zou kunnen accentueren, wanneer de vrouw dit zodanig zou kunnen beleven, dat het werkelijkheid is voor haarzelf, dan zal zij hiertoe de weg openen voor die man, die dit nog niet heeft begrepen, dit nog niet zo voelt.

Dit begrip kan de jonge mens, waar de volgende lezing over zal gaan, tot een andere levensinhoud brengen, waardoor zijn agressie en destructie af kan nemen. En dat is wat wij, vooral wij vrouwen, moeten gaan brengen in de wereld. Een zodanige liefde, niet een zoetelijke onechte liefde, maar een werkelijke zodanige liefde die van levensbelang is. Dus een levende liefde, waardoor de begeerte naar macht, naar geweld van de man gestuit kan worden. En dit begrip begint langzaam in de man te ontwaken, maar hij heeft de stimulans nodig van de vrouw.

Vraag: Die gevoelens van gebruik, machtsmisbruik, zijn zo'n deel van mij, dat ik het moeilijk vind hiervan los te komen. Hoe kan ik die andere vrouwelijke gevoelens vergroten in het dagelijkse leven?

Zohra: Door je af te vragen, waarom je aan deze machtsgevoelens vastzit. Het is een angst, het is een faalangst, eigenlijk een minderwaardigheidscomplex. Dat heeft dus met miskenning te maken. Dat vraagt dus om een werkelijke eerlijke zelfanalyse en om heel kritisch tegenover jezelf te staan, niet altijd naar die ander gericht, maar naar jezelf: waarom heb ik deze machtsgevoelens? En als je dan ook hiervan afstand te doen, door te begrijpen dat deze angst iets ouds is, iets wat in dat onderbewustzijn latent aanwezig is en zich op deze negatieve wijze uit, dan begrijp je dat wanneer je werkelijk in jezelf erkent dat je dat hoger wezen bent, deze angst daar niet thuishoort. Dan heb je zo'n respect voor jezelf, dat daar die angst helemaal niet kan zijn. En zelfrespect betekent niet hoogmoed, betekent niet eigenwaan, betekent werkelijk in stilte bij jezelf zeggen: ja, in mijzelf is deze Goddelijke aanwezigheid werkelijkheid.

Vraag: Hoe ziet u de homofiele man of vrouw?

Zohra: Homofiliteit, lesbiciteit. De grondslag hiervan is wederom angst en miskenning, soms ook schuld. In levens eeuwen achter ons, heeft ieder menselijk wezen ook een homofiele incarnatie gehad of een lesbische incarnatie. En dit hangt samen met het lijden wat de mens als zodanig heeft gehad. En in vroegere eeuwen werd dat als een schande gezien. In deze eeuw is dat gelukkig niet meer zo of laten we zeggen in deze laatste 25 jaren misschien, is het geen schande. Maar begrijp wel, en ik hoop niet dat ik u hierdoor kwets, wie dat dan ook zo in zichzelf mag voelen, dat dit een gekwetstheid in uzelf is en dat dit veranderd kan worden, getransformeerd kan worden in uzelf, wanneer u durft te erkennen, dat het een gekwetstheid in uzelf is. En dat u niet genooddaakt bent door de teneur van deze tijd om u op de borst te slaan en te zeggen: Kijk eens, ik ben homofiel of ik ben lesbisch, want het is alleen dat u daardoor weer uzelf wilt bevestigen, ik durf, ik kan. Draai het nou eens om en kijk nou eens naar jezelf. Ben je niet een verschrikkelijk gekwetste mens eigenlijk? En probeer dan in jezelf dit te erkennen en probeer dan in jezelf met liefde aan jezelf te denken en ook te begrijpen dat die sekse waar je dan nu zo'n tegenzin in hebt, zo'n haat tegen hebt, dat dat iets is wat gebeurd is in een ander leven, waardoor je zo gekwetst bent dat je in dit leven gruwet van die sekse. En als je dit gaat begrijpen, dan kun je dit gebied verlaten, want het is een gebied wat eenzaam is, een gebied waar je toch eigenlijk ongelukkig bent, wat je jezelf ook wijs maakt. Want het geeft je een zo grote eenzaamheid en zoveel gevoelens, die niet nodig zijn. Ik vind het heel moeilijk om hier zo over te spreken en ik hoop dat niemand hierdoor gekwetst zal zijn, want dat is niet de bedoeling.

Vraag: Een volgende vraag gaat ook over reïncarnatie. Zien man en vrouw elkaar terug in volgende incarnaties, doordat zij nu niet naar hun ware zelf kunnen luisteren in hun relatie?

Zohra: Man en vrouw, mensen, blijven elkaar terugzien totdat de relatie die zij hebben gehad in harmonie is afgesloten. Om een voorbeeld te stellen: mensen die een huwelijk aangaan, het huwelijk gaat niet goed, men besluit uit elkaar te gaan. Dan gaat het erom of men in harmonie uit elkaar gaat, in vrijheid, in geestelijke vrijheid of niet, want dat bepaalt het opnieuw moeten beleven van deze relatie.

Elk mens heeft zijn eigen vrije wil, als hij een relatie niet wil bestendigen, dan heeft hij het recht om dat te beëindigen. Maar dat moet in harmonie gebeuren, zonder dat een van beide partijen in liefdeloosheid wordt gebracht.

Vraag: Een andere vraag die hierop aansluit: hoe wordt typisch mannelijk en vrouwelijk karma opgelost als men beurtelings als man en als vrouw incarneert?

Zohra: Wanneer men in een leven als man zijn begeerten, vooral de mannelijke aspecten hiervan, dus de macht en bezit, dat schijnt bijzonder mannelijk te zijn, te veel heeft laten prevaleren, dan zal men weer moeten terugkomen als man om dat te transformeren. Heeft men als man de vrouw doen lijden of andersom, dan zal men ook terug moeten komen in de plaats van degene die heeft moeten lijden. Dat is logisch en kosmisch. Dit is een vertaling van wat in de bijbel staat: “Oog om oog, tand om tand”. Datgene, wat je als man de vrouw hebt aangedaan, zul je eerst als man moeten transformeren in een volgend leven; dus in harmonie brengen. Maar daarna zul je de plaats van die vrouw moeten innemen en ondergaan wat je die vrouw hebt aangedaan. Begrijpt u dat ook? De kosmos, de natuur, is zo eerlijk en zo zuiver. Er zijn geen zijwegen.

Vraag: In de politiek is de vrouw zoveel duidelijker en kan zij meestal helderder formuleren dan de man. De man kletst vaak een eind weg. Zou de jaloezie van de man naar de vrouw niet mede de oorzaak kunnen zijn van zijn zucht naar macht?

Zohra: Het is de angst van de man, de angst dat hij niet meer de alleenheerser zal zijn. Dat doet hem de vrouw haar rechtmatige plaats ontzeggen. In de politiek, hé dat is leuk, ik vind dat er in Nederland een nieuwe partij moet komen. Ja daar lacht u om, maar dat is werkelijk waar. Er zou een partij moeten komen in Nederland, die zodanig zou kunnen bestaan, die zodanig het samen delen, de broederschap, denk erom, broederschap is ook zusterschap, dus geen lange tenen, die zodanig deze broederschap tot werkelijkheid zou moeten maken. En ik denk als men dit gegeven maar sterk genoeg in jezelf ziet, sterk genoeg uitzendt, dit een oproepende kracht is, trillingen worden beantwoord, want dit land is rijp voor een nieuwe partij waarin het samen delen, waarin de broederschap primair staat. En niet de begeerte naar macht en bezit nummer één zijn en waar wordt afgezien van het bevoordelen van zichzelf en wordt begrepen, dat een land alleen gezond kan zijn wanneer men de ander respecteert, dus ook in zijn bezit. Dus ook niet dat de een, wanneer hij een paar schoenen moet kopen drie weken lang, dag in dag uit, moet piekeren hoe hij dat moet doen, terwijl de ander een caravan, een boot en wat dies meer zij, heeft. Ik stel dat even zeer eenvoudig. Er zou een totaal andere beleving van de economie in dit land moeten en kunnen komen en daarvoor is een samenwerking nodig: man en vrouw.

Vraag: De bewustwording van de vrouw begint net in een tijd waarin ook sprake is van een grote economische recessie. Ze wordt dus eigenlijk gedwongen door de economische situatie, teruggedreven naar het aanrecht. Hoe is dan emancipatie mogelijk bij de vrouw?

Zohra: Ik denk dat we vanaf het aanrecht, met de pollepel in de hand, de emancipatie dan eindelijk moeten gaan verkondigen. Ik bedoel niet dat de vrouw alleen met de pollepel aan het aanrecht moet staan, maar dat ook begrepen moet worden dat de taak van de vrouw daar aan dat aanrecht zwaar is. Ik heb negen kinderen gehad, ik heb ze nog, maar ze zijn nu wat groter. Het is een enorm zware taak met die pollepel in de hand. En dat daar niet zo denigrerend over gedacht mag worden. Want in dat huisje waar die vrouw huist en die kinderen groot brengt, daar wordt de maatschappij gevormd. Ik bedoel helemaal niet dat u vrouwen die daar vechten voor uw gelijke rechten nou plotseling alleen maar bij het aanrecht moeten gaan staan en uw man op de kop moet slaan met de pollepel. Maar wel dat die man eindelijk gaat begrijpen hoe belangrijk die pollepel is en dat aanrecht en dat kinderbed. Oef. Ik denk dat ik even geraakt werd in mijn eigen vrouw zijn.

Vraag: Hoe kun je als mens je mannelijke en je vrouwelijke deel in evenwicht brengen?

Zohra: U hebt het hier zien gebeuren vanavond, die kracht die door mij heen gaat is geestkracht, mannenkracht is vuurkracht. Wordt toegeschreven alleen aan de man. Dat is niet waar. Maar als ik die kracht, die zonnekracht, die geestkracht, alleen mannelijk had gebracht, dan had ik u niet eens geraakt. Ik heb het ook mogen brengen vanuit mijn vrouw zijn, vanuit liefde, vanuit begrip en vooral vanuit tederheid, bescherming. Ik denk dat dit een antwoord is op deze vraag, voor ieder voor u naar uzelf toe.

Vraag: Hoe kijkt u aan tegen het gebruik van voorbehoedmiddelen?

Zohra: Ik word wel door de mangel gehaald. Ik weet vanuit mijn geestelijke verbinding dat abortus moord is. Het is absolute moord. Dat het voorkomen van nieuw leven geen moord is. Dat het wel de mogelijkheid voor nieuwe zielen om te incarneren afsluit, maar dat is ieders eigen vrije verantwoordelijkheid. Ik denk niet dat het goed is dat men, zoals ik, negen kinderen krijgt per gezin, dat lijkt me wat veel. Het past ook niet in onze huidige situatie, economie.

Ik denk dat dit iets is, het gebruiken van voorbehoedsmiddelen, dat met uw eigen kritisch vermogen, met uw eigen werkelijke geestelijke vrijheid en vooral verantwoordelijkheid bekeken moet worden.

Waarom geen kinderen, negen is teveel, dat ben ik wel met u eens, maar toch, de mensheid moet blijven voortbestaan. Hoe de vernietiging ook zal zijn, toch zal zij nooit totaal zijn.

De mensheid moet blijven voortbestaan en zij moet gaan evolueren, steeds verder. Maar dan moet daar toch ook de kans voor worden gegeven.

En in welke mate, dat is voor ieders eigen verantwoordelijkheid.

Vraag: Je zei dat abortus moord is. Kun je iets meer vertellen wat er precies gebeurt bij abortus?

Zohra: De geest Gods treedt in bij de bevruchting, bij de conceptie. Deze geest Gods is aanwezig in alles wat leeft. Alles wat leeft, dus ook de foetus in het moederlichaam. De opzettelijke dood, verhindering van verder leven is dus ingrijpen in de kosmische structuur, in de geest Gods. Bij de eerste ademtocht treedt de ziel binnen, maar deze ziel heeft zich vanaf de conceptie verbonden met het lichaam van de moeder, met het leven wat hij zal gaan leven.

Omdat dat leven voor hem of voor haar een oplossing betekent, een evolutieproces is voor zijn verdere geestelijke groei. De mens die de rede heeft, heeft dan met zijn rede, die hem bestempeld tot een hoger wezen dan het dier, een ander wezen die de rede heeft, dus net zo'n hoog wezen is, de kans ontnomen te leven.

Vraag: Stel dat je abortus pleegt; is het dan mogelijk nog iets te doen voor de ziel die die abortus meegemaakt heeft?

Zohra: Je zegt het zelf. Vanuit het begrip dat je dan hebt.

Die mens is afhankelijk van die gradatie van niveau van bewustzijn, die je op dat moment dat je dat pleegt, bezit. Heb je dat begrip niet, dan kun je het niet een moord noemen. Heb je het begrip wel en doe je het desondanks toch, dan is het dus een groter vergrijp, dan als je dat besef niet hebt. Maar je zult weten dat dit een oplossing oproept. Dus in een ander leven zul je waarschijnlijk hetzelfde ondergaan. Dit is geen wraak, maar dit is gewoon een kosmische ordening.

Ik zou willen dat de mensen zouden weten wat er gebeurt wanneer zij die geest, die daar in dat kind wil komen, aandoen, door hem zijn stoffelijk lichaam te ontnemen. Dit is iets heel groots en ik weet dat het heel moeilijk is om dit zo te brengen, daar men is afgestapt van het idee dat abortus fout zou zijn.

Maar nogmaals ieder mens heeft vrijheid van geest, heeft eigen kritisch vermogen en eigen verantwoordelijkheid.

Vraag: Vindt u ook dat de pil gelijk gesteld kan worden met moord?

Zohra: Nee. Maar die pil heeft dus wel ten gevolge dat het leven niet kan plaatsvinden, wat in wezen dus de dood betekent. Dat is dus eigenlijk bij elk voorbehoedmiddel. Maar dit is ook iets wat met eigen verantwoordelijkheid en kritisch vermogen in vrijheid bekeken moet worden. Ik vind dat hier geen dwang achter kan zitten. Ik vind dat hier niet een soort stok achter de deur mag zijn. Maar dat in ieder mens zelf het besef van wat hij doet heel duidelijk aanwezig moet zijn en vooral wat hij daarmee wil gaan doen. Dat is van die persoon.

Vraag: Kunt u iets zeggen over het gemakzuchtige hoe een mens met zijn lustbeleving omgaat. Hoe seks vaak wordt misbruikt.

Zohra: Ik ben het helemaal met u eens. Ik zat net even te denken of ik dit zou zeggen en u brengt het naar voren.

Je moet namelijk nooit teveel dingen zeggen die men, de mens, niet in zichzelf voelt weerklinken, dan praat je langs elkaar heen.

Waar het in wezen om gaat is dat men, man en vrouw, de lustbeleving, de begeerte naar lust herziet. Dat men met verantwoordelijkheid vanuit het besef een hoger wezen te zijn, begiftigd met de rede, het vermogen tot lustbeleving heel goed in zichzelf bekijkt, aanvoelt. Wat is nou, wat ik als mens, als man en vrouw gezamenlijk, mag beleven, werkelijk doorslag gevend voor mijn eigen geestelijke groei, voor het behoud van het leven en voor de geestelijke evolutie van de mens. Wederom moet ik u weer terug brengen naar uzelf, naar uw eigen verantwoordelijkheid en uw eigen vrije wil hierin. Maar dat neemt niet weg dat u rustig kennis mag nemen van hetgeen ik u mag brengen vanavond.

Wat u daarmee doet, dat is van u.

Vraag: Het huwelijk betekent elkaar heiligen, elkaar helpen om zichzelf te ontplooiën. Kunt u hier iets mee doen?

Zohra: Gebeurde dat maar altijd.

Dit is de mening van u mevrouw, over de seksuele lust, ja.

Het heiligen in het huwelijk is dus deze seksuele lust ontdoen van alleen maar begeerte, waardoor het veredeld wordt en wordt scheppingsenergie.

En scheppingsenergie is goddelijk.

Ieder mens, die in zich heeft die goddelijkheid, kan dus met deze scheppingsenergie, met de heiliging van begeerte komen tot nieuw leven. Hetzij geestelijk, hetzij fysiek.

De mens heeft in zich dus steeds weer de macht om de schepping te vernieuwen en dat is een enorm grote en hoge verantwoordelijkheid en een heel hoge en grote kracht.

Wanneer hij dit kan en durft te ontdoen van alleen maar begeerte, dus het laagste niveau van deze scheppingsenergie, dan brengt hij deze vereniging tot werkelijke heiligheid, ontdaan van schijnheiligheid.

Vraag: Waarom ben ik, vrouw, bang om bij mezelf te komen?

Zohra: Door mijn gekwetstheid, door mijn angst nog meer gekwetst te worden. Door mijn angst niet te beantwoorden aan dat wat anderen van mij willen en verlangen, om niet te zijn, niet bevonden te worden het ideaal van die man die ik liefheb. Omdat ik in mijzelf mij niet genoeg acht als vrouw.

Omdat ik vind dat ik het spiegelbeeld van die man moet zijn.

Omdat ik vind dat hij het recht heeft mij te willen vormen zoals hij wil.

En daarom ben ik bang om bij mijzelf te komen als vrouw.

Vraag: Een vraag over seksualiteit; we hebben het over begeerte, wat bedoel je hiermee precies? Het laagste, het fysiek genot?

Zohra: Nee, er zijn heel veel aspecten in.

Die begeerte naar fysiek genot is gestoeld op:

a) jezelf willen bevestigen, dus macht;

b) angsten, eenzaamheid, vlucht, schuldgevoelens.

De begeerte, wanneer zij dus niet is gebaseerd op al deze in wezen negatieve aspecten, maar voortkomt uit liefde en uit dus begeren om één te zijn, dan is die begeerte goed. Want dan is het niet zozeer een lager staande begeerte, maar een begeren om tot eenheid te komen.

Maar wanneer daar die aspecten in terecht komen van macht, van schuld, van wreedheid, van de andere willen onderwerpen, ook weer macht, wanneer daar zelfs angst en eenzaamheid aan ten grondslag ligt dan is het niet zuiver.

Natuurlijk het begeren die in de geest leeft van de mens om met zijn geliefde één te worden, moet in de stof tot een bepaalde fysieke begeerte komen, anders kan het biologisch niet eens.

Maar de basis van dat begeren, daar gaat het om.

Daar zit dus, het wel van een hoger niveau zijn of niet.

Vraag: Is het zo, dat als je met een vrouw wilt communiceren en je voelt niet meteen hogere eenwording, want je komt op die weg allerlei dingen tegen, zoals afhankelijkheid, agressie, puur genot, veel energie, noem maar op. Er kan ontzettend veel gebeuren. Is het dan niet waar dat het toch goed is, mits je communiceert, mits het niet een eenrichtingverkeer is?

Zohra: Dat is het. Wanneer de ander in volle vrijheid daaraan mee wil doen, dan is het dus nog in gradaties van niveaus verdeeld, maar wanneer het alleen van jezelf uitgaat, dan is het zelfs slecht.

Vraag: Wat denkt of voelt u bij het woord God?

Zohra: Het woord God is een misbruikt woord, het woord God is bijna een cliché, bijna leeg, is bijna iets uit grootmoeders tijd. Maar wie heeft dat gedaan? Dat hebben wij mensen gedaan. Wij hebben van dat woord God haast iets vies gemaakt. Wat kunnen wij met dat woord God gaan doen om het Zijn eigen waarde, Zijn eigen hoogheid weer terug te kunnen geven. Dat is alleen wanneer wij het werkelijke begrip hebben dat God in onszelf zit. Dat het niet is die man met die baard, daar ergens, of in de kerk, of de dominee of de pastoor of de rabbi of weet ik veel wie. Wij kunnen dat woord God pas terug brengen in zijn werkelijke oorspronkelijkheid, wanneer wij dat herkennen in ons eigen ik. Daardoor, omdat je dat herkent in je eigen ik, herkent in je naaste. Waardoor je dan begrijpt, dat jij niet kunt eten van een vol bord, wanneer een ander niets heeft. Waardoor je begrijpt dat je die ander moet laten delen in je liefde en in je bescherming. Dan pas is het woord God teruggebracht naar zijn werkelijke oorsprong.

Ik zou graag willen dat u nu enkele momenten met mij in stilte wilt zijn, in meditatie en probeert te voelen in uzelf wat uw verbinding is in uzelf met dit woord God.